

Tempesta amb llamps

L'estiu d'enguany, fins ara, ha estat clement i benèvol amb els qui no suportem la calor. En acostar-se el dia de Sant Joan, que és el meu sant, jo comence a patir les angúnies físiques i espirituals de la pujada dels termòmetres, m'entra la por dels dies de basca o xafogor, de les llargues hores de sol excessiu, i de tot allò que els habitants del litoral mediterrani se suposa que hem de gaudir amb alegria i agraïment per la nostra bona sort. No com la pobra gent de les terres boreals, que solen passar estius tan grisos i tan ennuvolats i un temps tan frescot, com diria el meteoròleg famós de TV3. Però a mi, he de confessar-ho en aquestes alçades de la vida, la condició climàtica meridional cada any em fa menys feliç, i cada any, si poguera, emigraria transitòriament cap a aquelles terres, nord enllà, etc., on diu que la gent pateix un clima tan lúgubre i tan gris, i que somnien en el nostre sol, platges roents, càlida mar i cel blavíssim. Ells vénen en massa cap ací, a rostir-se al sol, i jo me n'aniria cap allà d'on ells vénen, on hi ha prades humides, ombra de núvols, platges de mar grisa, vaques als camps, i tot allò que augmenta i adoba la civilitat dels climes temperats. Excepte, evidentment, quan pateixen onades de calor continental, que també passa. Dit això, aquest mes de juliol ha estat discret i amable, i sense excessos, i també els primers dies d'agost. Afortunadament, la climatologia és una ciència a penes més exacta que l'economia, i no s'han complert les previsions que vaig llegir i que anunciaven un juliol de calors anormals i extremes. Jo, que he de passar des de Sant Joan o Sant Pere fins a la Mare de Déu de setembre en una casa davant de la mar, exposada a totes les forces del sol, voldria que es repetiren cada any mesos com aquest, tot i saber que els turistes de tot pèl i procedència, i gran part dels indígenes, sospiren absurdament pel sol intens i sense límits. En fi, tot això deu formar part de la insatisfacció consubstancial a l'espècie humana, en virtut de la qual cada any ens lamentem de les calors excessives de l'estiu i dels freds insuportables de l'hivern, com si la memòria no arribara ni al record dels freds i de les calors de l'any anterior. Enguany,

Joan Francesc Mira

com que no ha fet prou calor per haver-se'n de queixar, estic sentint la gent queixar-se d'aquest estiu tan irregular i amb massa núvols. Es queixen, insensats, d'allò que, a mi, em fa sentir menys infeliç. En aquesta casa on sóc, sobre

una de les altures on comença el cap d'Orpesa, mirant cap a migjorn, la meua poca felicitat és obrir el balcó els matins, quan encara fa fresca, i mirar l'extensió de la mar infinita, que els dies molt clars em permet, a tanta distància, albirar el perfil del Montgó i del cap de Sant Antoni. I llegir de nit, a la terrassa, davant de la negror de l'aigua on brillen llums de vaixells ancorats i, intermitentment, els fars del litoral.

I llavors, cada any, a finals de juliol o dins del mes d'agost, arriben les tempestes, les visions per les quals val la pena esperar dies i dies. No hi ha, sobre la superfície de la terra, cap altre espectacle equivalent, ni de prop ni de lluny. Quan Zeus, el qui retruny en l'altura, el qui s'alegra amb el llamp, finalment es vol distraure o moure guerra, el cel del vespre es va cobrint de masses grises, d'una foscor que es va fent més i més densa, cobreix la terra, cobreix la mar, i arriben els primers trons en la distància. Els núvols baixen damunt de la mar, l'aigua pren coloracions moradenques o de plom fos, i en pocs minuts salten els llamps dins de la nuvolada, esclats violents de llum blanca, i més trons, i la cortina d'aigua que cau com un diluvi africà. Sol passar en poc temps, i sol tornar després, quan ja és nit fosca: llavors, quan ja tenim damunt els esclafits ensordidors i secs dels trons, els llamps cauen sobre la mar tallant en dos parts la negror, il·luminant els núvols amb llum encegadora, i encenen de blau elèctric tota la superfície d'argent viu, quilòmetres i quilòmetres en cada esclat trencat, milles i milles d'aigua nocturna il·luminada. Això és la glòria infinita, el poder del cel i de la natura en la seua forma més alta i violenta, una visió que no es pot tindre des d'una ciutat, o dins de la terra ferma, en una plana, en una vall, en cap lloc que no siga davant de la mar, des d'una altura on la vista arriba a l'infinit. Llavors, només llavors, trobe compensació plena dels rigors diürns lleus o greus de l'estiu.

No hi ha, sobre la superfície de la terra, cap altre espectacle equivalent, ni de prop ni de lluny. Quan Zeus, el qui retruny en l'altura, el qui s'alegra amb el llamp, finalment es vol distraure o moure guerra, el cel del vespre es va cobrint de masses grises, d'una foscor que es va fent més i més densa, cobreix la terra, cobreix la mar, i arriben els primers trons en la distància.